

Застрашујуће лако пристајемо на тишину.

На апсолутну ћутњу у страху за живот.

Страх је разумљив, али живот подразумева човека, у супротном је пуко тињање између два удаха- првог и потоњег...

Тиња и воштаница у својему смислу, али нема никаквога смисла где човек догорева, није то молитвена већ тишина немоћнога...

Но, све смо само нисмо немоћни!

Пошаст је изговор њима да нас поробе а наша је обавеза да не пристанемо на ланце.

Ланце тишине- нема букагија тежих од њих нити робије грђе од казне кад човек пристане да поткаже човека у себи!

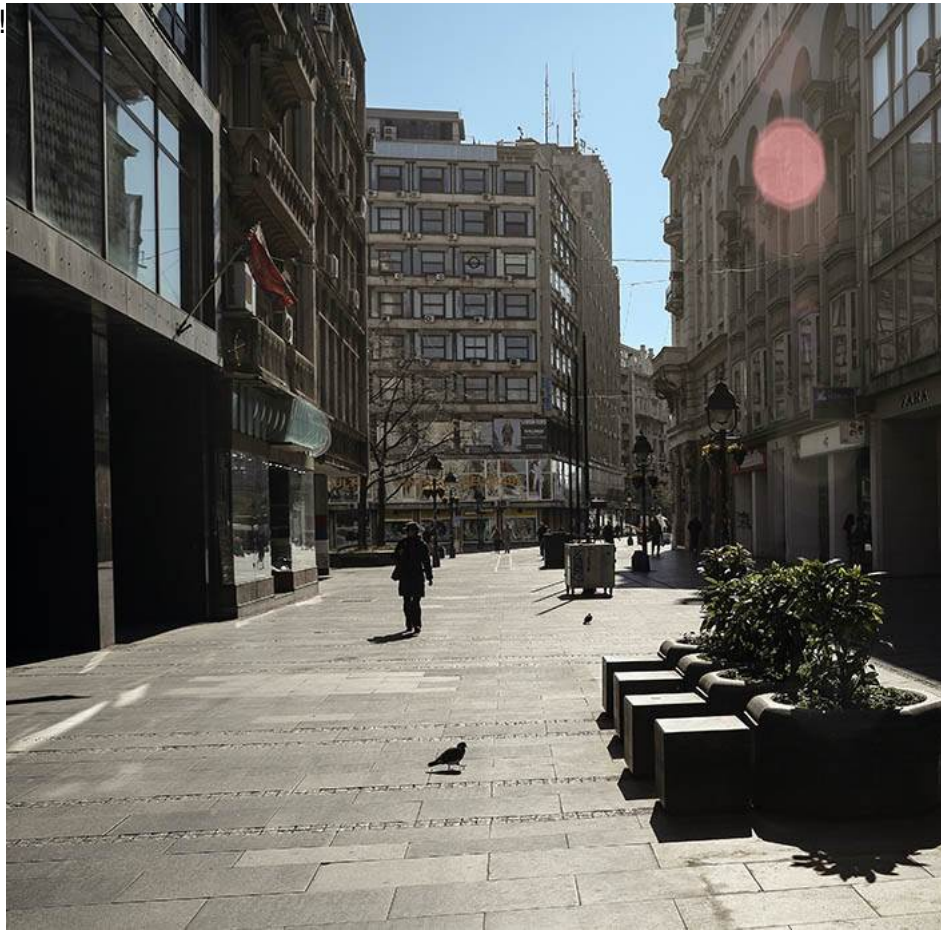
Није само право већ и обавеза да не ћутимо, да промишљамо, да питамо...

Ако данас пристанемо да они и постављају питања и одгоарају у наше име- тешко да ћемо и кад све мине пронаћи гласа да се познамо ко људи!

Да се разумемо, апсолутно сам за поштовање прописаних мера, поштујем их и вазда апелујем да се поштују, но не поштујем и не пристајем да народу намећу самар кривице и окове смрти!

Написах пре неколико недеља и поновићу: народ је крив онолико колико сте се с народом поигравали док ђаво није однео шалу!

Ово је земља добрих и честитих људи и заиста презирем кад било ко упире на доброно намученог човека као на сушто зло!

Није време да се разбрајемо на кривце, време је да се заједно изборимо проштив пошаста и даће Бог- хоћемо, баш као што није време да свако обраћање (кога год) почне и заврши тиме како смо сами призвали што нам се дешава.

Нисмо! Има и фукаре међу нама, нарвно, но мизеран је то број, лако се с таквима изађе

на крај, али због фукаре не могу сви бити осуђени на ћутњу и прогласити за јерес ако се ко дрзне да упита нешто ван рама насликаних крајолика.

Кудим ову поган од власти једнако како сам кудио и ону жуту кугу јер, на страну свакојаке Короне, циљ којем теже је народ тишине, народ страха, народ који ће искрено веровати да сутра постоји јер су нам се они изборили за њега...

Неће бити, вала, јер све ће ово проћи само, једино и захваљујући народу који не клоне духом, вером, питањима, промишљањем...

Болест нико није могао да остави и за то нема кривца, но ко покушава да остави човека да живи без страха- страшнија је губа од болести!

Опрез- да, разум- да, одговорно понашање- итекако, али паника на чијем таласу тако вешто и покварено пливате- никако!!!

Разбистриће се вода па ћемо видети и питати се чији су трагови у муљу, нису сад дани за то, али нису и не могу бити ни дани када ћемо ћутати ко робље прихватајући да је тишина за наше добро!

Понављам: опрез и одговорност- да!

Поштовање мера- такође!

Но, да у невреме успут тестирају колико смо далеко спремни да идемо у страху- никако!

Ово су дани саборности а не наваљивања планине на плећа народа!

Да сутра кажу: “Решење је да чучите на једној нози у шпајизу, не дишете два сата и држите карфиол у гузици”- послушаћемо и то, јер тишина лечи..?

Е, па не пристајем на тишину!

Питаћу све за шта очекујем одговор и критиковаћу баш све што мислим да не ваља, једнако назови власт и назови опозицију!

Пошоваћу сваку меру осим оне да је најефикаснија мера: прави се мртав и пусти да све прође!

Проћи ће, а шта ће нас тада васкрснути ако поробимо човека у себи?!

П. С. И даље ћу из све снаге аплаудрати херојима из првих ровова и молити се за њихово здравље: здравственим радницима, свакој касирки, продавачици, полицајцу, ватрогасцу, чистачима улица, поштарима, једном дивноме Михаилу Стошовићу, свима налик њему, хероинама што окапавају шијући и поклањајући маске, добрим људима што своје мало несебично деле...свим онима аплауза вредним!

Вама, бедним политикантима свих идеологија, односно, “идеологија”- од свег срца и из све снаге: висико подигнут средњи прст, ето вам моје подршке па нек запара тишину...

(Два у један)